Den røde Krig.

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 6.	10 Øre pr. Nr.	December 1918.	1,25 Øre aarlig.	1. Aargang.

Mytteri.

—*—

Fredagen den 8. November gik nogle ungsocialistiske Kammerater i Københan til Sølvgadens Kaserne samt til Kastellet for at sprede Oplysning blandt vore militære Kammerater.

For os Ungsocialister har Agitationen og Oplysningen altid staaet som et af de første Midler til at skabe en Revolution. Og lige saa vigtig Agitationen er blandt de civile Arbejdere, lige saa vigtig er den blandt de Arbejdere, der er iklædt Militærtrøjen.

Man havde med sig Eksemplarer af de sidste udkomne 5 Numre af „*Den røde Krig*“ samt et Opraab af følgende Ordlyd:

„*Soldater og Arbejdersønner!*

Revolutionen gaar sin Sejrsgang Verden over. Hav Opmærksomheden henvendt paa kommende Tider. Bliver I udkommanderet, da skyd ikke paa eders Klassefæller.

Fabian Petersen,
Ungsocialistisk Forening.“

Vore Kammerater modtoges med stor Velvije af vore uniformerede Brødre, naar man undtager Officerne; thi de rasede og skældte, og da de ikke kunde lokke Uddelerne ind paa Kaserneomraadet, saa sendte man Bud efter Politiet, der ogsaa beredvilligt kom. I Overbevisningen om sin grundlovsmæssige Ret til at uddele *ikke beslaglagte* Skrifter fortsatte de Uddelingen til Politiet kom, da 6 af Uddelerne maatte følge med til Politistationen.

Man spørger sig uvilkaarligt: Hvad er det for Retssystem, vi har her i Danmark? Har man nu ikke Lov til at uddele ikke beslaglagte Skrifter, uden at Politiet skal blande sig i det?

Religiøse Selskaber, nationalistiske Foreninger, militaristiske chauvinistiske Foredragsholdere faar Lov til at agitere blandt Soldaterne; men da Ungsocialisterne vilde henlede Soldaternes Opmærksomhed paa deres saa vel menneskelige som forstaaelige Klassepligt, ikke at skyde paa deres Klassefæller, saa er Politiet straks fremme og skal undertrykke „det frie Ord“. Saadan er Ligheden, saadan er Retten i det demokratiske Danmark.

Men det er endnu værre. Siden Politiet har sikret sig vore Kammerater *Charles Rasmussen, Viggo Rasmussen, Niels Iversen, Frans Nielsen, A. Mouritzen* samt *Julius Ferdinandsen* og hindret dem fra at agitere blandt vore Kammerater i Knægttrøjen, var man ikke fornøjet med det, men man beholdt dem Natten over og udstedte Dagen efter Arrestordre over dem for Opfordring til Mytteri.

Saa fræk er Reaktionen her i Danmark. Saa bredbenet er Politivældet. Saa lidt frygtet er Arbejderklassen, at Myndighederne vover at gøre hvad som helst, da de formodentlig tænker ved sig selv, at Socialdemokratiet nok skal vide at tage Arbejdernes Opmærksomhed fangen for Tiden.

Grønttorvshændelserne understreger ydermere dette: I Yderkanten af Protestmødet standser Deltagerne en Sporvogn.

Politiet kommer og hugger ind med Knipler og Sabler paa *hele* Mødepublikummet. *Dagen efter udsteder man Arrestordre over de Talere, der har talt paa Grønttorvet.*

Med hvilken Ret?

Har Folk ikke længere Lov at tale paa en offentlig Plads?

Eller er det blot de revolutionære, der ikke har Lov at tale i det demokratiske Danmark?

— — —

I den Stund dette skrives sidder vore 6 Kammerater endnu arresterede.

Politiet nægter at give Oplysning om, hvorledes deres Sag staar.

Maaske vil man forsøge at dømme dem.

Maaske blot terrorisere vore Kammerater og vor Bevægelse gennem at holde dem en Tid arresteret.

Men vi staar fast!

Det er paa den Maade det socialdemokratiske Gennembrud markeres.

Paa den Tid, da nuværende Borgmester Viggo Christensen udgav antimilitaristiske Flyveblade, vovede man ikke at sætte Uddelerne fast. Men da stod Arbejderklassen som Fjende til det nuværende System.

Nu er Lederne krøbet op i de samfundsbevarende Stillinger.

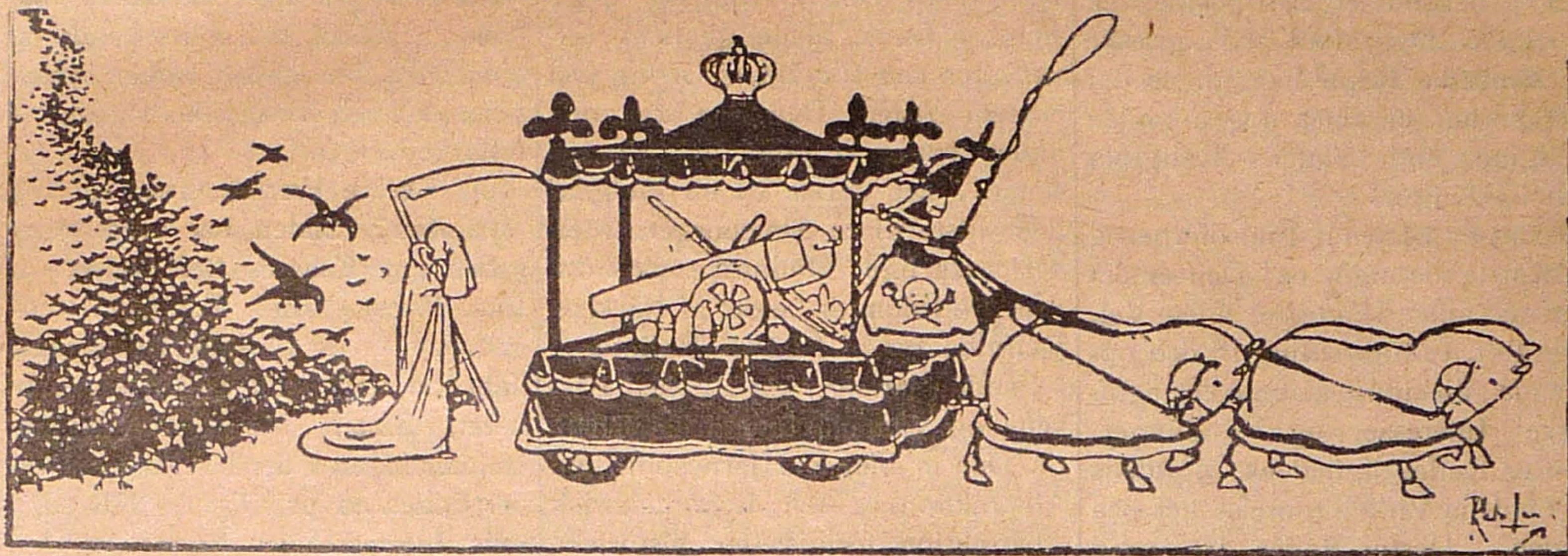
Agitatorerne for Socialismen og Antimilitarismen arresteres, og den store Masse af Arbejdere staar midt imellem og ved ikke hvad, de skal tro og tænke.

Kammerater! Lad os fortsætte med vor antimilitaristiske Agitation!

Ingenting kan hindre os i det!

Men det er lige saa nødvendigt at opfordre Arbejderne til Mytteri mod de socialdemokratiske Ledere, der svinebinder deres Kraft og forblinder deres Syn.

Ungsocialist.

Den sidste Kanon.

Væk dem ikke!

—*—

— Hvad var det, Du sagde til den Mand derhenne?

— Jeg sagde, at han skulde arbejde hurtigere.

— Hvad Ret har Du til at befale over ham?

— Jeg betaler ham for det.

— Hvor meget betaler Du ham?

— Fire Dollar om Dagen.

— Hvorfra faar Du disse fire Dollar til at betale ham med?

— Jeg sælger hugget Sten.

— Hvem hugger Stenen?

— Det gør han.

— Hvor mange Sten hugger han?

— Aah, en Mand kan hugge en hel Del Sten paa en Dag.

— Hvor meget faar Du for det?

— Omkring 7 Dollar for hvad han laver.

— I Stedet for, at Du betaler ham fire Dollar om Dagen, betaler han i Virkeligheden dig tre Dollar om Dagen, fordi at du gaar rundt og befaler ham at skynde sig.

— Ja, men jeg ejer Maskinerne.

— Hvorledes blev Du Ejer af dem.

— Jeg solgte hugget Sten og købte dem.

— Og hvem huggede Stenene?

— Nej ti nu stille Du, Du vil bare vække Arbejderne, og saa vil de hugge Sten for dem selv.

———:o:———

Patriotismen og Staten.

Af

Mickael Bakunin.

—*—

En af de største Tjenester, som Bourgeoisiets Nyttighedsprincip har gjort Mennesket, er den, at den har dræbt Statens Religion, Patriotismen.

Som bekendt er Patriotismen en Fortidens Dyd, født i de græske og romerske Republiker, hvor der aldrig har bestaaet nogen anden Religion end Statens Religion, Statens Kultur.

Hvad er Staten? Filosoferne og de Retslærde siger os: Den er det almene, alles Interesse, alles Vel, alles Ret, i Modsætning til den opløsende Virkning af enhvers egoistiske Interesser og Handlinger. Den er Retfærdighedens, Moralens og Dydens Virkeliggørelse her paa Jorden. Derfor findes der ingen mere ophøjet Gerning og ingen højere Pligt for Mennesket, end at arbejde for Statens Triumf, dets Magt, at opofre sig for samme, ja, om det fordres, at dø for den.

Det er i faa Ord Statens Religion. Lad os nu betragte nærmere, om denne politiske Religion ligesom den kirkelige Religion, ikke under sit vakre og poetiske Ydre, dølger en meget lav og gemen Virkelighed.

Lad os saaledes først undersøge Statens Idé, som dens Tilhængere fremstiller den. Det er Opofringen af det enkelte Menneskes (saavel som de forholdsvis smaa Gruppeforbunds, Kommunernes, Provinsernes) naturlige Frihed — til Fordel for alles Interesse, til Velstand og Lykke for det store Hele. Men hvem er i Virkeligheden disse „alle“, dette store Hele? Det er ej den levende Enhed, som levner hvert enkelt Menneske frit Spillerum, og som synes at være saa meget yppigere, mægtigere og friere, jo mere enhvers Velstand og Frihed udvikler sig i dets Midte. Det er ikke det naturlige menneskelige Samfund, som gennem det fælles Samliv gør hvert Individs Liv kraftigere og mere fuldkommen. Tværtimod det er hver enkelt Menneskes, saavel som alle lokale Organisationers Opofrelse, hvert levende Samfunds Ødelæggelse, Livets Indskrænkning, eller, rettere sagt, Fornægtelse, ligesom det er Fornægtelse af hver enkelts Ret, for det „Heles“ foregivne Ret. Det er Staten, det er den politiske Religions Alter hvorpaa det naturlige Samfund stadig ofres; et alt fortærende Samfund, som lever af Menneskeofre, ligesom Kirken. — Jeg gentager det, Staten er Kirkens yngre Broder.

Jeg vil bevise denne Statens og Kirkens Lighed. Den ene som den anden er opbygget paa Grundvolden af det naturlige Livs og den naturlige Rets Opofring; de udgaar begge fra et og samme Princip; nemlig at Menneskets Natur er daarlig, og at denne daarlige Natur kan tugtes, besejres — ifølge Kirkens Lære blot gennem den himmelske Naade og det naturlige Menneskes Død i Gud, og ifølge Statens Lære, alene gennem Loven, gennem Individets Ofring paa Statens Alter. Den ene som den anden søger at omdanne Menneskene, den første til en Helgen, den sidste til en Statsborger. Men det naturlige Menneske maa dø, dets Dødsdom er fældet af Kirkens Religion og af Statens Religion.

Saadan ter sig i sin Renhed Kirkens og Statens intendiske Theori. Den er blot et Hjernespind, en Abstraktion. Men hver historisk Abstraktion forudsætter historiske Handlinger. Og disse er virkelig meget brutale, de bestaar af Voldsgerninger, Udsugning, Undertrykkelse, Erobringer. Mennesket er saaledes beskaffet, at det ikke nøjes med at handle, det vil ogsaa gerne forklare og retfærdiggøre sine Handlinger for sin egen Samvittighed og for Samtidens Øjne. Religionen kom lige tilpas for at velsigne de begaaede Handlinger, og som Følge af denne Velsignelse erklærede den uretfærdige og brutale Handlinger for Ret. Retslæren og den politiske Ret er først fremgaaet af Kirkens Teologi og senere af den metafysiske Filosofi, som kun er en forklædt Teologi, en Teologi, som gør de mærkværdigste Anstrengelser for at være fornuftig, og forgæves anstrenger sig for at gøre Retten til Videnskab.

Altsaa ser vi hvilken Rolle denne Statens Abstraktion, ligesom Kirkens, har spillet og endnu spiller i det menneskelige Samfunds sande Liv.

Staten er som Følge af sin Natur en kolossal Kirkegaard, hvor alle det individuelle og lokale Livs Handlinger — alle disse Interesser som just danner Samfundet — ofres, myrdes og begraves. Den er Alteret, hvorpaa Folkets sande Frihed samt Velstand ofres for den politiske Magt, og jo fuldstændigere denne Opofring er, desto mere fuldkommen er Staten. Det er min Mening, at det russiske Zarrige er den sande Type paa Staten, den fuldkomne Stat. Alle andre Stater, i hvilke Folkene endnu kan række Vejret en Smule, er fra et statsligt Synspunkt set, bristfærdige, ligesom alle Kirker, ved Siden af den romersk-katolske, falske Kirker.

Staten er en Abstraktion, som fortærer Folkets Liv. Men for at en Abstraktion skal kunne opstaa og bestaa i den virkelige Verden, er en faktisk bestaaende Sammenslutning af Mennesker nødvendig, som har Interesse af dens Bestaaen. Denne Sammenslutning kan i dette Tilfælde ikke være Folkets store Masse, thi de er jo denne Abstraktions Offer. Saaledes maa der findes en priviligeret Kaste, Statens Præsteskab: den herskende og ejende Klasse, som i Staten indtager samme Stilling som Præsterne i Kirken.

Og i selve Værket, hvad ser vi i Historien? Staten har altid været i den ene Klasses Besiddelse, f. Eks. Præsteskabet, Adelens, Bourgeoisiets — og til sidst Bureaukratiets, da, siden alt andet var proberet, Staten blev en Maskine. Imidlertid maa der til Statens Fordel findes en priviligeret Klasse, i hvis Interesse det ligger, at den bestaar. Og denne Klasses solidariske Interesse kalder man Patriotisme.

Arbejderne og Revolutionen.

—*—

Af *I. I. Ipsen.*

P. Knudsen sagde en Gang paa en Kongres i Udlandet: de danske Arbejdere er parate til Revolutionen! Saa rejste han hjem og blev Fattigborgmester, og det var der mere Sandhed i. Det er nemlig den rene Komik, at Arbejderne er parate til Revolutionen. Vor socialdemokratiske Bevægelse er jo et Afklask af den tyske Kejsersocialisme, og i Tyskland var de ikke en Gang parate til at forhindre Krigen; de gik løs paa det ulykkelige Belgien alle som én Mand.

K. M. Klausen, Finansudvalgets Formand, stod op her hjemme og erklærede, at der aldrig blev Krig, for Arbejderne vilde ikke. Men kort efter rejste det danske Socialdemokratis ledende Mænd rundt ved den tyske Front, og Borgbjerg skrev beundrende hjem fra Berlin, at de tyske Arbejdere var de bedste Soldater blandt dem, der havde knust Belgiens Frihed. Der er ingen Tvivl om, at hvis vi fik den Sorg, at Borgbjerg gik hen og døde, vilde de danske Arbejdere være parate til at give ham en Nationalbegravelse, som den de gav *P. Holm,* da han havde bidt Hovedet af al Skam.

Situationen overfor den revolutionære Socialisme kan kortelig sammenfattes i den Kendsgerning, at Socialdemokratiets ledende Herrer og Damer overalt har sat sig til Rette i den kapitalistiske Stat, hvor de er parate til at blive siddende. Minister *Stauning* nærer ikke ringeste Lyst til at give Afkald paa saa meget som en Tønde tyske Koks eller en Kurv Whisky fra Villa „Elverhøj“s pigtraadsindhegnede Kælder, og deri vil han faa Medhold hos alle oplyste Partifæller. I det bestaaende Kapitalistiske Samfund lever man nemlig efter det bekendte Princip: enhver sørger for sig selv, og Fanden tager den bageste!

Kærnen i denne Sag er, at Arbejdernes Organisationer under Socialdemokratiets Førerskab er bleven anlagte paa Politik, hvad der er det modsatte af Socialisme og social Revolution. Arbejderne er parate til at vælge deres Herrer, men ikke til at afskaffe dem. Enhver Arbejder, som gaar til en Fabrik eller et Værksted uden Tanke for, at selve dette Arbejde, denne Produktion, skal i Bund og Grund omskabes efter Aabenbaringens Ord: se, jeg gør alle Ting nye! — han er ikke Socialist men Socialdemokrat, ikke revolutionær men samfundsbevarende, ja han er ikke et Haar bedre end Politibetjenten og Assessoren, som ligeledes lønnes af det Bestaaende til at holde paa det Bestaaende. Henne i Farimagsgade er de med Aarene bleven Samfundspoliti allesammen. De har hver især en eller anden skidden Aktie i Staten og jobber med den paa Børsen.

Skillelinjen mellem Socialdemokrater og Socialister danner Revolutionen. Og den er en meget jævn og ligefrem Ting, ikke i mindste Maade indviklet eller vanskelig at forstaa. Revolution er Afskaffelse af det System, hvorefter f. Eks. en Sømand arbejder for en Aktionær som ikke selv arbejder, men sidder hjemme og klipper Udbytterkuponer en Gang om Aaret. Det er paa dette System, at Arbejderne har sejlet Hr. *Stauning* ind i Regeringen. Eller hvis du ikke vil tro det, mød saa paa de offentlige Generalforsamlinger, som afholdes i hundredevis Aaret rundt i de Selskaber, som ejer alle Industrier og Transportmidler, og holdes oppe af dit og dine Kammeraters Arbejde; paa hver eneste af disse Generalforsamlinger vil du høre Tale om Udbyttet til Aktionærerne, men aldrig om Udbyttet til Arbejderne. Spørg Direktør *C. C. Andersen* og Direktør *Sigvald Olsen,* om det ikke er sandt. Ikke engang i „vores egne“ Aktieselskaber har Arbejderne nemlig Aktier; det er kun

faa Uger siden de strejkede i „deres eget" Bageri, hvor hele Aktiemajoriteten er paa en lille Klikes Hænder og de selv ikke ejer saa meget som en Skorsten. Men naar Forholdet er dette, at Arbejderne ingen Ting ejer, hverken af Landets Jord eller af dets Værdier, kun er Lønarbejdere for andre, hvor i al Verden kan nogen endnu paastaa, at Arbejdet er organiseret? Det er tværtimod i den mest fortvivlede Uorden; for det kan vel aldrig kaldes for Orden, at de, der arbejder, ingen Ting ejer, og de, der ikke arbejder, ejer al Ting?

At vende op og ned paa denne Arbejdsuorden er Revolution. Hvordan Revolutionen skal foregaa, er det ingen Nytte til at tale om, saa længe der næsten ingen er, som har forstaaet dette, og altsaa heller ingen til at gøre Revolution. Dermed bortfalder ogsaa det store Spørgsmaal om fredelig eller voldsom Revolution. Vi kan ikke have nogen af Delene. Arbejderne er organiserede paa Politik. De er indlagte paa den store Stats-Ladegaard, og man forventer, at de fremdeles vil rette sig efter Reglementet.

Men vi har Lov til at lære af andre. Ovre i Rusland har der jo lige været Revolution — en af de voldsomme — og det har tydelig nok vist sig, at Russerne var heller ikke parate. Det gik ligesom under den store franske Revolution: Brødspørgsmaalet havde man glemt for bare Revolution. Man var aldeles ude af Stand til at overtage Produktionen. I 1794 havde en Mand en Dag kørt en Drosketur i Paris. — Hvor meget? spurgte han Kusken, da Turen var forbi. — Tak, det bliver lige 6000 Francs, lød Svaret. Og det var vel at mærke ingen Vittighed; Papirpengene i Frankrig var sunket ned til en Tusindedel af deres Paalydende, akkurat som Rubelsedlerne i Petrograd i 1918. Man havde proklameret Frihed, Lighed og Broderskab, men glemt at afskaffe Pengene. Der blev rejst et Alter for Fornuftens Gudinde, men man lod Ufornuften blive ved at regere. Følgen var en Hungersnød, som var værre end før Revolutionen. Da de halshuggede Ludvig den Sekstende, var de lige ved at raabe Leve Kongen, nøjagtigt som man nu raaber Leve Zaren efter at have skudt ham.

Altsaa — er der noget fornuftigt Menneske, der tror, at de danske Arbejdere er organiserede til at lede Produktionen? De tænker end ikke paa det. Socialdemokratiet har lært dem at raabe paa mere Løn i Stedet for at gennemføre Lønnens Afskaffelse. Her samles paa Liggendefæ; her hamstres, ogsaa i den saakaldte Fredstid, for Fred er der aldrig, Arbejdet er organiseret som Krig. Og ingen slaas med mere Iver end de danske Kejsersocialister, for og imod Kapitalisterne, ligesom det kan træffe sig.

Derfor er det første Skridt dette, at Arbejderne siger: *vi er ikke Socialdemokrater!* Der er jo kommet et nyt Ord: Syndikalister; det betyder ordret Fagforeningsfolk, hvad der i og for sig ikke siger meget. Det andet Skridt bliver da, at Arbejderne gør Syndikalismen til noget mere end en ny Fagforeningstaktik; det maa gøres til ensbetydende med *den revolutionære Socialisme til Overtagelse af Produktionens Ordning.*

„Oprør er svært, hver enkelt Person er usikker," har en klog Mand sagt. Men det ligger heller ikke direkte for her i Landet. For Øjeblikket er Arbejderne jo i Alliance med Kapitalismen. Og førend de overhovedet bliver parate til nogensomhelst Ting, maa de derfor *bryde Alliancen med Kapitaliststaten.*

Naar disse Ting er skete, kan vi altid begynde at tænke paa Revolution. Indtil da gør vi vistnok bedst i at tale saa lidt om den som muligt.

En Appel

mod Militarisme og Bolschevisme.

—✱—

Redaktøren af vort Broderorgan „Brand" i Sverig, *Ivan Oljelund*, har gennem Avispressen udsendt et Opraab, som vi synes fortjener at gengives. Det er en Appel til Samling mod Myrderiet, mod Mordkulten, selv om denne foregives at kunne bruges i Revolutionens Tjeneste og i øvrigt et klart Udtryk for, hvor Arbejderklassens Magt ligger:

Ned med Vaabnene!

Svenska arbetare och socialister i stad och på land!

Undertecknad djärves på detta sätt rikta en vädjan till Eder: Kamrater, revolutionen klappar på det svenska samhällets portar, en djupgående omvälvning om med godo eller ondo, synes oundviklig, den kan inträffa i dag eller i morgon — kamrater, arbetare, alla rättänkande medborgare, res redan i dag ett masskrav på allmän militär och civil avväpning!

Så länge den nuvarende regering sitter vid makten, så uppmana den fast och orygglig beslutsamt att ofördöjligen vidtaga åtgärder för att utrymma kasernerna och lagra manskapets vapen inom lås och bom, avväpna officerarna och all polis och avfordra civilbefolkningen alla vapen.

Samlas i massor om detta krav redan i dag.

Sveriges inrepolitiska frågor äro rätts- och visserligen även maktfrågor men få på inga villkor bliva våldsfrågor. Ned med vapnen! Vi vilja icke ha något Finland. Vi vilja iche ha någon bolsjevikisk bajonettdiktatur. Arbetarklassens maktyttringar äro nödvändiga, men de skola företagas på det ekonomiska området. Strejken och massdemonstrationerna må vara en i kulturkamp stadd arbetarklass vapen.

Arbetare! låt ropet bort med vapnen! runga med bjudande kraft över landet.

Skulle denna vädjan redan vara för sen, kom då ihåg, att den segerrika revolutionens största uppgift alltjämt måste vara att omedelbart genomföra allmän militär och civil avväpning. Intet blodsvälde i detta land. Ned med Vapnen!

Ivan Oljelund.

Skoven gaar.

—✱—

I Belysningen fra Verdenskrigen, i Skinnet af denne forudsete Ildsvaade begynder nu ogsaa dem, der af sine egne og nærmeste Interesser, forud ikke vilde se Sandheden i Øjnene, at tale et forvirrende og aabent Sprog.

Men bliver betænkelig over for alle de store og smukke Ord om Frihed og Ret, der strøes for alle Vinde af Magtens Lakajer, eller skulde virkelig de grufulde Begivenheder, som vi i fire Aar har oplevet, have formaaet at omskabe deres Hyklermanér og gøre dem til ærlige Mennesker.

Hvem vover at svare herpaa?

Men hvem som helst, ogsaa for dem, der tror paa Autoriteter, hvor skal han vove at tro paa de Magtens Repræsentanter, der i Gaar var Krigens og Voldets Mænd og først i Dag bekender sig at være Fredens og Retfærdighedens?

Efter i fire Aar at have passet Knibtængerne ved den kogende, boblende Heksekeddel, som Verden er, bliver de Engle og vil gælde for moralske Forbilleder og rette Ivaretagere af Ret og Lov. Og om de fleste Mennesker ikke har Tid og Mulighed til at følge Sammenhænget i Begivenhederne, saa siger dog instinktivt deres Følelser dem, at det er umuligt, at disse Omvendelser kan være ærligt mente.

Man bytter ikke Sind, som man bytter Skjorte — uden hvis man er Politiker.

De krampagtige Forsøg paa at spille Frisindets og Retfærdighedens Apostle, som vi bevidne, er Løgn og Bedrag.

Det er et Forsøg paa at kople Verdens- og Samfundsudviklingen ind paa de samme Baner, som før Verdenskrigen.

Det er et Forsøg paa at hindre Verdensrevolutionen, at afbryde den fuldstændige Bankerot, som Staterne gaar i Møde.

Men om man oppe fra Samfundsbygningens Top forsøger at bedøve Masserne med smukke Ord, for paa denne Maade at holde dem i Stilhed, medens man forbereder en Nyorganisering af den modbydelige Stats- og Kapitalistorganisation, saa maa vi energisk og hensynsløst afsløre deres Fremgangsmaade og tage Kampen op, selv om de kommer i Ly af de socialdemokratiske Masker.

Vi oplever i Dag Paralelbilledet til den historiske Fabel, som Shakespeare beretter om Skovens Træer, som gik. Skoven flyttede sig. Men bag Skovens Træstammer flyttede ogsaa Fjendens Soldater sig. De belejrede, troede ikke, at et saadant Under var muligt, ikke førend Skoven havde besejret dem. Paa samme Maade nærmer Fjenden sig nu Arbejderklassen i Ly af Skoven, i Ly af Fraserne om Frihed og Demokrati. Og saa glad og tillidsfuldt som Træernes Blade raslede under Vindens Kærtegn, da Skoven gik, saa fortrøstningsfuldt rasler ogsaa de socialdemokratiske Blade.

E. Ms.

Gnister.

—

En Undskyldning.

Det var Redaktionskomitéens Mening, at dette Nummer skulde udkomme, stateligt og dekorativt som et 24sidigt Julenummer, for samtidig at være en Erstatning for det inddragne November Nummer. Men da Fritzner som Følge af Politiets Overfald ikke har kunnet deltage i Redaktionsarbejdet, har det været os umuligt at opfylde dette Ønske. Samtidig vil vi bede Medarbejderne, der eventuelt har indsendt Manuskript, som endnu ikke er benyttet, om Undskyldning. Næste Gang Politiet tænker at lave Ballade for at ramme den revolutionære Socialismes Talsmænd, vil vi bede dem om at meddele os det i god Tid, saa at vi indenfor Redaktionskomitéen kan faa Tid til at forberede os.

✱

Vor Broderorganisation.

Sverigs ungsocialistiske Parti afholder Kongres i Stockholm den 27., 28., 29. og 30. December. Motionsheftet til Kongressen, der omfatter 19 store, tættrykte Sider, byder paa Forslag af ret stor Interesse. Foruden de sædvanlige Organisationsforslag, lægger man Mærke til Motion om Ansættelse af et fast Organisator og eventuelt Agitator; Forslag om en mere energisk ført Oplysningspropaganda mod Socialdemokratiet, om Hjælpesprog o. s. v.

Men det, der sætter sit Præg paa Motions-Hæftet er et Forslag fra Stockholms ungsocialistiske Klubber til Program for det ungsocialistiske Parti. I Hovedsagen er det vel det samme som tidligere, men Forslaget stiller Bevægelsens Maal og Midler klarere frem og har fundet et godt Udtryk for, hvad Ungsocialismen vil.

Kristendommen, Arbejderklassens Fjende.

—✶—

Atter er det Jul! Atter spiller Kristendommen sin største Trumf ud, af Fordummelse, Helligholdelsen af Jesu Fødsel, der af de Kristne er forherliget og overnaturliggjort.

Kristendommen er, saaledes paastaar de religiøse, en Kærlighedens og Fredens Lære, hvor Kærligheden til Næsten er et af de vigtigste Bud. Det hedder saa smukt: Du skal elske Din Næste, som Dig selv.

Men lad os lidt nærmere undersøge Kristendommen, hvad den har været, hvorledes den har vundet Fodfæste, samt hvad den er. Om den virkelig kan gavne Arbejderklassen paa Vejen til Udvikling og Frihed.

Kristendommen har gennem de grusomste og mest brutale Midler gjort sit Indtog og slaaet Rod blandt Menneskeheden.

Kætterbaalene flammede højt, Torturredskaberne var i uafbrudt Virksomhed, indtil Kristendommen havde vundet Land og Rige for sin Fordummelseslære.

Thi det maa jo være en Fordummelseslære, da den bygges paa Dogmer og Tro, ingen Oplysning faar Lov at indsnige sig. For at være Kristen, maa man tro ubetinget, uden at reflektere over, hvad det er, man tror paa, thi, hvis man gør det, ja, da maa det være Slut med Troen, da det jo kun er Dogmer, der ikke har det mindste med Virkeligheden at gøre.

Arbejderklassen er dømt til Trældom, lige til den har rystet Kristendommen af sig.

Hvorfor? Fordi at Kristendommen hævder, at det ikke er her i dette Liv, vi skal efterstræbe noget bedre, men være fornøjede med den Lod, der er blevet os tildelt.

Vi, Arbejderklassen, skulde da komme til at nyde en skøn Tilværelse efter Døden.

Den Tilværelse efter Døden er imidlertid højst tvivlsom. Derfor vil vi nyde Frugterne af vort Arbejde her i det nuværende. Overklassen alene nyder af vort Arbejdes Frugter, de faar sit Gode her, hvorledes skal det gaa dem efter Døden? Det bekymrer dem imidlertid ikke det ringeste, thi de ved, at det er Bluf. Men de ved ogsaa, at den Bluf er god og virksom til at holde Arbejderklassen i Trældom.

Det er med andre Ord en Lære, der udelukkende gavner Overklassen, Undertrykkerne, Udsugerne, Arbejderklassen kan den derimod kun skade. Den dømmer Arbejderklassen til fortsat Trældom og Underkastelse. Den kan aldrig socialt frigøre sig, saalænge den er lænket i Kristendommens Lænker. Kristendommen er et Led i den Kæde, som Arbejderklassen er lagt i, ogsaa den Lænke maa sønderrives, smuldres sønder, tilintetgøres.

Rundt om os i de store Lande rejser vore Klassekammerater sig, rykker i sine Lænker saa de rasler, saa det genlyder over hele Verden, rykker saa kraftigt i dem, at, gamle og mugne, som Lænkerne ere, smulre de væk og falder til Jorden.

Den svenske Digter Verner von Heidenstam siger i et af sine smukkeste revolutionære Digte: „Fortrycket är gammalt, men Friheten ung“. Ja, Undertrykkelsen er i Sandhed for gammel, den k a n ikke bestaa længere, den maa slaas ned, lad os gøre det hurtigst muligt.

Men Friheden er ung. Det er den unge, friske Kæmpe, der drager sejrende igennem alle Lande, der baner Vej trods al Modstand, trods Kristendom og alle de Lænker, der udgør den store Kæde af Undertrykkelse, hvori vi saa længe har været fængslede.

Ogsaa her i det l i l l e D a n m a r k begynder Frihedskampen for Arbejderklassen, og lige saa vel som det lykkes i de store Lande, skal det lykkes for os at befrie os fra Trældommen.

Det er Jul! Kristendommen gør sig rede til endnu en Gang at triumfere. Juleklokkerne ringer Fred og Forsoning ind, som det saa smukt hedder. Men lad os raabe ud til alle, at det er Sløvhed og Fordummelse, de vil ringe ind. At de kun tjener Reaktionen og hindrer os i vor Frigørelseskamp, hindrer os at gennemføre Revolutionen.

Lad i Stedet for Juleklokkerne blive en Appel, en Opmaning til at fortsætte den paabegyndte Kamp, ikke at trættes. Sejren m a a blive vor, fordi at vi kæmper med urusten Klinge. Undertrykkelsen er gammel og rusten, den vil briste i Stykker og falde til Jorden.

Eva Manus.

—✶—

Antimilitarisme og Fagbevægelse.

—✶—

„Militarismen er bukket under i Kamp mod Demokratiet“ vil mange hævde, naar Freden igen holder sit Indtog blandt Menneskeheden. Ah! var det bare saa vel

Maaske vi bliver af med en bestemt Form for Miliarisme, den Form som man kan kalde den imperialistiske Militarisme. der opretholdes for at tjene Kapitalens imperialistiske Formaal. Men vi kan være sikker paa, at den Militarisme, der skal tjene til Værn for det bestaaende kapitalistiske Udbyttersystem vil bestaa lige saa længe som dette System. Militarisme og Kapitalisme er saa nøje forbundet, at man ikke kan tænke sig det ene uden det andet. Begge Uretfærdigheder skal udryddes, de staar og falder med hinanden.

Selv om Verdensfreden har Afrustning i sit Kølvand, vil sikkert saa meget Militærvæsen bestaa, at det er nok til at beskytte det bestaaende Samfund.

Vor Kamp mod Militarismen maa derfor ikke stilne af, skal tværtimod for dobles; thi vi kan være sikker paa, at efter Krigen vil alle politiske Spekulanter arbejde ihærdigt for at Militarismen gøres „folkelig“. Den skal indpakkes i Vat, man vil rette sine Bestræbelser paa at faa Arbejderklassen til at akceptere Militarismen under Navn af „Folkevæbning“ o. l.

Vi Antimilitarister maa stadig være paa vor Post, vi maa stadig søge nye Vaaben, samtidig med at vi skærper og udvider dem, der i Forvejen har vist sig brugbare.

Vi maa, mere end hidtil, søge at interesse Fagbevægelsen i vor Kamp, vi maa gøre Fagforeningernes Medlemmer forstaaende og interesserede i vort Arbejde.

Vi maa arbejde for at gøre Fagforeningernes Medlemmer fortrolige med den Tanke, at vore økonomiske Organisationer har en anden og større Opgave end den, at højne Arbejdernes Løn, de har den Opgave, at bekæmpe det bestaaende kapitalistiske System og organisere Fremtidens Produktion.

Men i denne Arbejderklassens Fremmarsch staar Militarismen som en væsentlig Hindring, der maa og skal ryddes af Vejen.

Hvis Arbejderklassen har en bestemt Vilje til at afskaffe Militærvæsenet *under enhver Form* — og denne Vilje maa vi Antimilitarister ved vor Agitation fremelske og holde vedlige — ja, da maa Arbejderklassen jo ogsaa ville Midlerne.

Vor Agitation skal faa Arbejderne til at tænke antimilitaristisk og saa maa Arbejderne benytte deres Organisationer til at sætte en antimilitarisk Handling bag deres Ord.

Antimilitaristisk *Tankegang* er et godt Maal at kæmpe for; antimilitaristisk *Handling* er tusindfold bedre.

Arbejderne, som ved deres Produktion er et uundværligt Led i Samfundsmaskineriet, er ogsaa ligesaa nødvendig for Militarismens Opretholdelse, og bliver det stadig mere og mere, idet Krigene i deres moderne Form mere og mere bliver en Maskinernes Krig. Granater, Geværer, Kanoner, Biler, Tanks, Flyvemaskiner o. s. v. er næsten mere nødvendig end Menneskematerialet. Ved Militarismen gør ogsaa den moderne Foreteelse sig gældende at man erstatter Mennesket med Maskiner.

Men disse Mordmaskiners Udvikling fordrer, at der er en stedse voksende Skare af Industriarbejdere, hvis stadige og intensive Arbejde er nødvendig for at holde Maskineriet i Gang.

Her i Danmark har vi ogsaa set, at disse Arbejderes Antal er steget ganske betydelig, og glædeligvis ser det ud til, at der er en betydelig radikal Stemning blandt disse Arbejdere. mere radikal end de fleste andre Steder, en Radikalisme, som maaske har sin Aarsag i, at de radikale Arbejdere er lidt mere ivrig i at søge over i nye opblomstrende Industrier; de gamle konservative føler sig mere bundet til deres Arbejdsplads, Konservatismen er gaaet dem i Blodet.

Blandt disse Krigsindustriens Arbejdere maa vi søge Indpas for vore antimilitaristiske Idéer. Hvilken Gevinst vilde det ikke være for os, om Arbejderne paa Orlogsværftet, Geværfabriken o. s. v. havde Viljen til at støtte en antimilitaristisk Aktion med solidarisk Handling. Samtidig som vi søger at ødelægge Hæren. gøre den ubrugelig i Statens og Kapitalismens Haand, maa vi ogsaa søge at gøre Krigsindustriens store Armé til en Hær af antimilitaristisk tænkende og til Handling beredte Mænd.

Naar de fleste Arbejdere tit vil gaa med til at nedlægge Arbejdet for en „Femøres“ Skyld, for smaa økonomiske Gevinster, og er parat til at hæfte Skruebrækkernavnet paa en Arbejder, der vil arbejde denne „Femøre“ billigere end andre, eller ikke vil være med til at nedlægge Arbejdet for dens Skyld, hvor meget mere kunde man da ikke faa disse Arbejdere til, hvis de rigtig forstod Indholdet af den antimilitaristiske Tanke og hvordan vilde saa ikke Behandlingen af en antimilitaristisk Skruebrækker blive. Vi har jo tit set, hvor fanatisk ophidset en Arbejderforsamling kan blive for et Lønkravs Skyld, hvor meget mere kunde man da ikke vente af dem; naar det var et Spørgsmaal af saa vital Interesse for Arbejderklassen som Militarismens Afskaffelse.

Marken ligger der og venter, saar vi den rigtige Sæd, skal Høsten blive stor og herlig.

Andreas Fritzner.

Retsstaten —

—*—

er blevet Dagens Slagord. Hj. Branting, den forhenværende ortodokse Marxist, vinker i Sverige med det nye Statspapir og søger at indbilde Folk, at dette Statspapir er den Anvisning paa det „virkelige“ Demokrati, som Folket blot behøver at indløse for at faa det drømte Demokrati.

Louis Blanc gav ogsaa en Gang ved Revolutionen 1848 Folket store politiske Løfter; men sveg jammerligt, da han skulde indfri dem, og sluttede som det franske Demokratis Pjerrot. Branting er som nybagt Ideolog af en forløjet demokratisk Skole blevet en politiskRetsschreier à la Louis Blanc.

Var han blevet Marx tro, vilde han forstaa, at Staten hverken er nogen filosofisk Skole, der filosoferer over Ret og Uret, heller ingen Moralanstalt, der har taget Etiken til sin Rettesnor, saaledes som jeres Filosof Harald Høffding vil, at Staten skal gøres til, lige saa lidt som den er den store „Persona Morails“, hvor en svensk Filosof af anden Skole, Thorild, i sin Idealisering af Staten, optraadte i Lighed med det 18. Aarh. franske Oplysningsfilosoffer.

Staten er, hvad Omstændighederne og den historiske Udvikling har gjort den til; Staten er og bliver en herskende Klasses legemliggjorte Magt, de i et givet Tidsrum herskende Magtinteressers paa en Gang Værktøj, Værkfører og Sprogrør. Staten er, hvad den altid har været og altid kommer til at være, saa længe den er til, en Magtinstitution, en herskende Klasses eller en herskende Minoritets Organ, den Klasse eller Minoritet, der udover det statslige Herrevælde, m. a. o., som er i Besiddelse af Statsmagten.

Derfor stod Staten, Statsmagten og de herskende Klassers Forsvinden for Marx og Engels som Demokratiets yderste Maal; derfor har Bolschevismen i Rusland styrtet Staten og erstattet den med en „Proletardiktatur“, der kun skal vare saa længe, indtil det gamle er udryddet helt og holdent, og det nye kommer i normale Gænger.

Det er Branting absolut umuligt at slippe sin Borgerlighed og Lærdommens borgerlige Fraseologi. Om han i det mindste som Anton Menger, den ægte Folkepolitiker, havde sagt „den demokraske Arbejderstat“ eller noget lignende, men nej! Retsstaten skal det være, det lyder saa Folkebefriende for Massen, for „Folket i Valg“, Brantings Kæphest.

At give Staten Navn, Hæder og Værdighed af Retsstat, gør ikke Staten bedre, den bliver lige fuldt en Magtorganisation; thi at tænke sig Staten uden en herskende, politisk Klasse er ikke blot historisk umuligt, men ogsaa logiskt modsigende.

Tyskerne har været Specialister i Statsbenævnelser; og det er da saa naturligt, at det er dem, der har fundet paa Navnet „Retsstat“, ligesom paa saa mange andre Statsnavne, saasom Feydalstat, Politistat, Militærstat, Klassestat og Folkestat. I Rusland vilde man sikkert aldrig være kommet paa et saa skønt klingende og filosofiskt, dybtsindet Ord som „Retsstat“; nu faar vi se om ikke det nye Tyskland under den nye socialdemokratiske Regering faar Navn, Hæder og Værdighed af Retsstat. Begyndelsen er allerede gjort og af Branting akcepteret.

Det kedelige er bare det, at der findes saa mange forskellige Slags Retsstater. Hobbes og Spinoza har skabt sin, den franske Revolution 1789 sin, Rousseau sin, ligesom Kant og Stahl og Gneist og Gud ved, hvad alle de tyske Retsstatsteoretikker hedder, alle snakker de for hver sin Retsstat.

Der findes blot en Stat, historisk og logiskt, og det er Magtstaten; nogen anden Stat har aldrig existeret og kommer sikkert aldrig til at findes.

Derfor Statens, Statsmagtens, de herskende Klassers Død!

Frankrigs første store Revolution proklamerede Menneskets og Medborgerens urokkelige af Naturen givne Rettigheder uden, at de nogensinde virkeliggøres i sin Helhed; Retsstaten blev en Justitsstat; i andet Tilfælde havde de Revolutioner, der nu gaar sejrende gennem Landene, været unyttige. Alles lige Ret, som Retsstaten skulde realisere, blev blot en smukt klingende Frace paa Papiret, umulig at realisere i Staten; thi Staten er en Magtorganisation med over og underordnede Klasser, herskende og beherskende, hvilket udelukker „alles lige Ret“.

I den Naturtilstand, som Hobbes og Spinoza hensatte de første Mennesker, var „alle af Naturen“ lige, ligestillede; men de fandt dog en Retsstat nødvendig, som fordelte Menneskenes Rettigheder saa vilkaarlig, at nogle faa fik mange eller alle, andre faa eller ingen.

Rousseau lærte jo ogsaa om en Naturtilstand, hvor Menneskene levede paradisisk frie og ligestillede, men fredeligere end i Hobbes og Spinozas Naturtilstand. En Samfundskontrakt oprettedes som Grundvold og Oprindelse for al offentlig Ret, og dermed fik Menneskene sige Farvel til al „naturlig“ Frihed og Ligestillethed.

Hvorfor? — Fordi!

Under Armods tusind Naalestik,
under Sultens bleggraa, dystre Skygge,
sukker mangen uden Haab i Blik,
uden Solskinsglimt, foruden Lykke.
Lænkebundne Armods Suk
uden Trods og Hævn, er uden Muk,
blot fordi hver Tanke, Ord og Haand
tæmmes af Guds Faderaand.

I Guds Faderaand er Krigens Drift,
Aandens Væsen avler Kampens Lyster,
stivner Hjærtet og gør Blikket stift,
er i Døden egen Grumheds Trøster.
Skændig Rovdrift, Brodermord
frem fra Sjælens Afgrundsdybder gror,
kun fordi hver Tanke, Ord og Haand
føres af Guds Faderaand.

Og den samme Aand har Nøden skabt
samt al Rigdoms Glans, dens Glimmer-Sfære,
hvor al Retfærd blev i Guldet tabt,
Lov og Magt maa Mammons Tjener være.
Kæltringpak med Magtens Pen
snylter frækt ved Lov paa Armods Mænd,
thi hver Magtens Tanke, Ord og Haand
dannes af Guds Faderaand.

Aandens Virkning drager Kvinden ned.
Armods Lod og Sjælens Smuds til Vare
Elskov gør, mens Lasten troner bred
og for Kvinden lægger Fald og Snare.
Kampen ført paa Ærens Mark
ofte lønnes med et Æselspark,
kun fordi om Tanke, Ord og Haand
snor sig grelt Guds Faderaand.

Kort Begreb har skabt den store Aand,
som en Bom den spærrer af for Tænken,
Armods Ophav blev og Skæbnens Haand.
Tænk da frit, og spræng saa modigt Lænken,
udslet Kilden til al Nød,
megen Sygdom, Laster, kvalfuld Død,
frigør dristig Tanke, Ord og Haand,
død er da Guds Faderaand!

Li—ping.

Kant byggede videre paa Rousseaus og den franske Revolutions Frihedsproklamationer og tænkte sig Staten som „en Forening af en Mængde Mennesker under Retslove." Menneskene i hans „Retsstat" nødes til at opofre al sin „vilde lovløse Frihed" for Retten til at faa Lov at leve i hans „Retsstat", og det oven i Købet med deres eget saakaldte frie Samtykke.

Nu synes det, som man i det nye republikanske Tyskland vil oprette en ny Retsstat, hvilken i Ordningen mon?

Revolutionen i det tyske Kejserrige med alle dets Smaastater er i for Øjeblikket blot en politisk Revolution. Den rører sig blot paa Ydersiden, saa omvæltende den end kan synes, men rokker ingenting i Klassernes indbyrdes Formuestilling. Den skaber lidt frie Former, Tyskerne faar sin Ytrings-, Forsamlings- og Foreningsfrihed ukrænket; de kan samles til Møder, ytre sig nogenlunde frit og forene sig for fælles Interesser uden, at Politiet og Militæret slaar ned paa Folket. De har ogsaa faaet Løfte om, at der er Udsigt til s. k. social—politiske Reformer.

Men vi skal ikke forhaste os med at drage Slutninger; men lad os se Tiden an, vi faar vel saa smaat at se, hvorledes det indre tyske Organisationsarbejde bliver udformet under den nu indledede Revolutionsproces. Det kan jo hænde, at Tysklands Socialdemokrater, der nu er de Magtejende, ikke bare afsætter Kejsere og Konger eller hvilke frivilligt abdicere for deres Skyld; men at de ogsaa vil gribe ind i et radikalt reorganiserende af Formueretten, Familieretten, Arveretten, Obligationsretten, med et Ord af Ejendomsretten, hvorigennem Revolutionen skal overgaa fra politisk til en social Revolution. Men den „Retsstat" vil de kanske, naar alt kommer til alt, ikke indføre. Den Retsstat er ogsaa i selve Værket ingen — Stat.

G. H:son Holmberg.

Menneskenes største Ulykke er Uvidenheden. Den er Kilden til alt det onde, som trykker os. Despotismen er dens Værk, Fanatismen dens Mesterværk. Tyrannerne ved godt, at deres Magt hviler paa Uvidenheden, og er derfor meget opsatte paa at holde den ved Magt. De værner Overtroen, thi den fornedrer Mennesket, og berøver det Mod og Kraft. Medens det har Hovedet fuldt af Trældom og Spøgeri og alle Sagnene om Djævelen og Helvedet, saa tænker det paa det virkelige Helvede, Slaveriets Helvede. I alle Tyranners Ører er det derfor ogsaa den største Forbrydelse at tale fornuftigt og prædike Sandhed.

Pere Duchesne.

*

Hvorledes kan der skabes et frit Samfund.

—*—

Af *Jean Grave.*

II.

Hidtil har den socialistiske Trosartikel været den, at Grundlaget for Samfundets sociale Bygning var „Produktionsbehovet" og dermed Sammenslutningen af Producenter. Jeg ser anderledes paa Forholdet. For mig er det „Efterspørgslen" i første Række, og derefter Konsumtionen, som maa forene Individerne.

Angaaende saadanne Lager, som tjener til at tilfredsstille Livets primitive Behov, saa produceres de ikke for Fornøjelsens Skyld. Man producerer dem først og fremmest fordi de er nødvendige. Tilfredsstillelsen ved Frembringelsen fremtræder først naar de nødvendigste Behov er dækket.

Under det menneskelige Livs første Udviklingsstadier havde man ikke saa store Fordringer. Man konsumerede hvad der faldt først for. Men nu er vi kommet ind i et Stadium, hvor man er kritisk overfor det man konsumerer og de Sager som omgiver en og som man benytter sig af.

Det er ikke alene dette, at man er saa meget mere nøjeregnende; men Smagen varierer ogsaa blandt Individerne. Og fordi intet er bedre end at betjene sig selv, saa er det naturlig, at Individerne slutter sig sammen for at skaffe sig eller selv producere de Ting, de har behov, ikke netop for at adsprede sig eller fabrikere; men for at kunne erholde netop det man ønsker sig.

Men Produktionen af disse Ting fordrer andre Produkter eller Raavarer, som indgaar i Fabrikationen, og som Grupperne ikke selv er i Stand til at frembringe. Hvor gunstig det end forholder sig med Individernes forskellige Anlæg og Beskæftigelse, saa bliver det dem alligevel umulig selv at frembringe alle de Varer, de har Brug for. Og dette er heller ikke nødvendig, ikke engang ønskelig.

Der maa saaledes skabes Forbindelse med andre Grupper til gensidig Hjælp i Produktionen, og til gensidig Udbytte af Produkter, som de forskellige Grupper kan være i Besiddelse af.

Heraf fremvokser der saa et helt System af Grupperinger af Forbund og Overenskomster, som former hele den sociale Struktur.

*

Det bliver saaledes et helt Byttesystem, der fremskabes. I Virkeligheden et Bytte af Produkter; men fra denne Bytning bør ethvert Værdisystem udelukkes. Denne Bytning af Varer bør være og forblive et Bytte af Tjenester.

Det er Oprettelsen af Bytteværdien, som har fordærvet og forfalsket Forholdet mellem Menneskene og heri har al Undertrykkelse og Udbytning sit Udspring. Bytteværdiens Opretholdelse er dog ikke den eneste Aarsag. Krigen har ogsaa været en Aarsag. Disse to har opereret sammen og begge ud fra samme Motiv: Viljen til med mindst mulig Anstrengelse at tilegne sig Frugterne af andres Arbejde.

Da disse Forhold tog sin Begyndelse laa Byttevarernes Værdi deri, at der paa begge Sider fandtes et Behov eller et Ønske om at komme i Besiddelse af den eller de udbudte Genstande, og den større eller mindre Frygt for at komme til at mangle de Genstande, som man forlangte i Bytte. Udviklingen maatte føre Individerne til at ønske en mere eller mindre konstant Værdi for hver Ting, og mere eller mindre konstant Værdirepræsentant for at lette Bytningen.

Men Slangen fandtes ved Roden. Selv om Bytteværdien lettede Transaktionerne og skabte Handel, saa lettede det ogsaa Spekulationen, Ophobningen af Rigdomme i Hænderne paa de mest samvittighedsløse og hensynsløse.

Forholdet er det, at der ikke eksisterer og kan ikke eksistere en exakt Bytteværdi, som tillader Bytning af Produkter uden Gevinst og Tab. At taksere Produktet og Arbejdet til en Bytteværdi, ødelægger fuldstændig den naturlige sociale Bytning og Bytteforbindelserne.

At sætte en Pris paa en Konsumtionsartikel og tillægge den en ekstra Værdi for hver Ejer den passerer, maa sluttelig give Varen en falsk Værdi, som ikke har den mindste Forbindelse med Varens virkelige Værdi. Og dette bringer Forholdet mellem Produktion og Konsumtion ud af Balance, ligesom det paa kunstig Vis hindrer begge Dele.

Hvis Mennesket vil alles Velstand, vil, at enhver skal kunne udvikle sig frit og helt, saa maa de fra Samfundet bortvise den individuelle Rigdomsophobning og Udbytningen. Men disse onde Ting kan ikke afskaffes uden ved, at afskaffe al Byttehandel ved Bytteoperationerne, og organisere dem paa den enkle Basis, at man bytter Tjenester.

*

Dette vil føre til Individernes Gruppering efter deres Behov, efter deres Opfattelse og medfødte Egenskaber; Grupperne bliver til Forbund og disse danner igen større Forbund. Som man ser, er min Organisation rationel, den bygger nedefra og opefter. Jeg begynder ikke min Bygning med Taget.

Og jeg trækker ikke Politiken ind i mit Samfund. Alt er baseret paa Livets virkelige Behov. De sociale Forbindelser og Livsytringer udøves direkte gennem Individernes Organisationer, uden at passere nogen Centralisation, Administration eller Regeringsinstitution.

Det almennyttige Arbejde kan ikke befordres paa anden Maade. end at det tjener Individernes Behov. Det er Nytten og Nødvendigheden af dette Arbejde, som bør samle Kræfterne til dets Iværksættelse. For dette som for alt andet Arbejde eller administrativ Myndighed. Den frie Sammenslutning kan klare Sagerne uden nogen saadan Myndighed.

Jeg kender Indvendingerne: „Der behøves Engle for at Eders Samfund skal kunne fungere!"

Nej, bare sunde Mennesker! Naturligvis maa de være udviklede; men ikke af nogen anden Kvalitet, end med det Gennemsnit af gode Egenskaber, som det store Flertal besidder.

For at kunne „fungere" behøver mit Samfund intet andet end bevidste Individer, som ikke tillader at nogen Autoritet kommer og sætter Grænser for deres Bevægelsesfrihed; men som ogsaa forstaar, at deres Bevægelsesfrihed kun kan eksistere, naar den ikke gør noget Indgreb i deres Nabos Bevægelsesfrihed.

Engle! Aah nej, det er Autoriteterne, som har Brug for Engle for at udøve sin Myndighed!

Men saa siger man! Det er jo klart, at Autoriteterne ikke faar Lov til at udøve sin Magt, uden det sker til alles Bedste, for at beskytte de svage mod de stærke, den hæderlige mod Skurken. Vi kender Refrænget! Men da de, som har forvaltet Myndigheden indtil nu, kun har brugt den til egen Fordel eller til Gunst for den Klike, de tilhører, saa forstaar vi ogsaa at værdsætte Systemet.

Uden Tvivl skulde de Mænd, som havde tilstrækkelig Karakterstyrke til at modstaa Magtens Korruption, som har udøvet sin Myndighed til alles Vel og betvang sine gode Ønsker, som kunde forudse baade de onde og de gode Følger af deres Foranstaltninger, de Mennesker skulde kunne udrette store Ting. Fejlen er dog den, at der hidtil ikke har eksisteret saadanne Personer.

Og desuden maatte de besidde flere Egenskaber end bare Evne til at styre retfærdig. De maatte kende til Behovet og Tilbøjelighederne hos hvert enkelt Individ, som stod under deres Herrevælde, og kunne iværksætte Foranstaltninger, som svarede til enhvers Behov, til hver enkelts Tilbøjeligheder. Men Udøvelsen af den autoritære Magt tillader bare at Individerne presses ind i Uniformisme.

*

Den autoritære Magt fordærver dem, der udøver den. Derfor er det nødvendig fra Fremtidens sociale Liv at udelukke de Institutioner, som netop giver de vrangvillige — mod hvilke det hedder, at Myndighederne skal bruges — Tilladelse til at undertrykke de som altid er villige til at bøje sig for den uretfærdige Haand, for ikke at forstyrre Harmonien i Samfundet.

Heri vil man ogsaa finde Forklaringen paa, at man aldrig i mine Artikler eller Bøger har fundet nogen Beskrivelse af et socialt System, hvor ethvert Hjul er studeret, diskuteret, dissekreret og analyseret, hvor ethvert menneskeligt Behov er forudset, eller de Midler, hvormed man skal tilfredsstille disse Behov er forudset, og heller ikke Midler til at foretage Indskrænkninger og øve Tvang for at kunne fungere som et velaftrukket Urværk.

Jeg anfører kun det, som taler for min Tro paa, at Samvirke og den største mulige Frihed er at foretrække for Tvang og Centralisation. Og hvorfor man maa mistænke de altfor opbyggede Systemer.

*

Jeg har aldrig paastaaet, at dette Samfund kan bygges op ved et Mirakel fra den ene Dag til den anden og hurtig fortrænge det gamle Samfund. Utvivlsomt vil der blive anstillet mange Forsøg og Fejlregninger og mangen Famlen vil der blive før Mennesket finder den rette Vej.

Hvad det skulde være for Famlen og mislykkede Forsøg? Det véd jeg ikke, og jeg befatter mig ikke med andet end at trænge ind i de gamle sociale Institutioner for at kunne angribe dem i deres Grundlag.

Jeg vil altid vedblive at være en bestemt Modstander af alle Systemer, som indeholder nogen dirigerende Komité, valgt eller tilkommet paa Slump eller paa hvilken anden Maade den er fremskaffet.

Dog ved jeg meget godt, at min Samfundsopfattelse forekommer alt for enkel, altfor rudimentær for de, der mener at Samfundet ikke kan klare sig uden en eller anden dirigerende Komité, som har Magt til at gennemføre sine Beslutninger, altfor enkel for den, der indbilder sig, at et Samfund ikke kan fungere, uden at man paa Forhaand har konstrueret alle Indretningens Hjul.

Det eneste Middel til at oprette et saadant anarkistisk Samfund, som jeg drømmer om, er, at fremsætte Idéerne om det, at forsøge at finde Tilhængere til det og saa bekæmpe Autoriteterne, Centralisationen, ved at demonstrere det ulykkelige Misgreb, som det i hele sin Tilværelse er. I denne Henseende maa man gøre sit bedste, og hos andre indgyde den Afsky, man selv føler for Tvang og Autoritet, samtidig som man fremholder Behovet for Friheden, Uafhængigheden og Initiativet.

Literatur.

—*—

Peter Krapotkin: „Den modärna Staten". Oversat af Albert Jensen. 128 Sider. Pris: Kr. 1,25. Ungsocialistiska Partiets Förlag, Stockholm.

Da Telegrafen meddelte Peter Krapotkins Arrestation af Bolschevikregeringen, hvilken Meddelelse heldigvis siges at være urigtig, skrev Georg Brandes i „Politiken" en harmfuld Artikel som Protest imod denne Adfærd. „Det er en skrækkelig vemodig Nemesis", skrev han bl. a., „at Venner, der i et kvart Aarhundrede forgæves har forsøgt paa at bekæmpe Krapotkins næsten religiøse Tro paa Massernes udmærkede Egenskaber og politiske Evner, og altid har maattet høre den fødte Aristokrats fint og elskværdigt formede, men haardnakket afvisende Svar, nu paa den sørgeligste og mest oprørende Maade har faaet Ret overfor ham."

Men Brandes har Uret her. Hvis Krapotkin var arresteret, saa var det i Stedet for blevet et nyt Bevis for, hvad han under de sidste Decennier Gang paa Gang har fremført i sine Skrifter, nemlig det repræsentative Regeringssystems Forbandelse; hvorledes Udøvelsen af den statslige Magt korrumperer Menneskene og gør dem blinde.

Dette lille Skrift, som nu er udkommet i Oversættelse paa svensk, behandler just det, som i de sidste Aaringer har sysselsat Forfatteren mest, og som før har sat sine Spor i den sociale Litteratur gennem „Staten og dens historiske Gerning" (desværre ogsaa kun oversat til svensk). „Den modärna Staten" er dateret 1913, altsaa kort før Verdenskrigens Udbrud.

Det Rydningsarbejde, Krapotkin her udfører, er al Anerkendelse værd, og han har jo ogsaa haft de bedste Forudsætninger for at kunde give en dyb og sand Defination af sit Emne. Ikke blot er han „noget nær Ruslands lærdeste Mand", som Brandes skrev; men han er desuden ærlig og uforfærdet nok til at offentliggøre de Resultater, han er kommet til. Bogen har et rigt Materiale, som Læseren kan gøre sig bekendt med, et Materiale, hvis Kvalitet man ikke finder hos ret mange af dem, der befatter sig med Samfundsforskning.

Den bestemte Stræben, at komme fra det tvungne Arbejde, som man har konstateret som et af Motiverne for de politiske Revolutioner indtil 1700-Aaret, afsatte sig i Statens Opstaaende, som en politisk-økonomisk Form for Frihedens Forsvar. Og, siger Krapotkin, „personlig Livegenskab afskaffedes i Landets Lov; men det kom tilbage i ny Form — som økonomisk Slaveri. „Arbejdets Frihed" er proklameret som Grundlov, og man har — i det mindste i Følge Loven — Frihed til at arbejde, hvor man vil og saa meget man vil."

Men det hele er et bedragerisk Skin. Ufriheden, Slaveriet, Afhængigheden er ikke blevet mindre. Det har blot forandret Form. Indgaaende viser Krapotkin, hvorledes de Midler ser ud, som er den moderne Ufrihedens Opretholdere, det moderne Slaveris Lænker, og med fuld Ret kan Krapotkin lade sine Undersøgelser konkludere i den Paastand, at den moderne Samfundsorganisation, Staten, har „Karakter af en omhyggelig Sammensvejsning af Præsten, Soldaten og Lensherren for deres Eksistens paa Massernes Bekostning".

Krapotkin fremlægger en omfattende Undersøgelse, hvor han viser, at Skatterne er et af de bedste Midler til Slaveriets Opretholdelse, ja et endnu bedre Middel end de gamle Former med personlig Livegenskab. „De middelalderlige Livegne tillod aldrig, at man berøvede ham de menneskelige Rettigheder i den Udstrækning, som Nutidens Mennesker, som er gennemsyrede af Tanken om frivilligt Livegenskab". Gennem Skatterne øges Statens Magt, Skatterne giver Magt til yderligere Undertrykkelse af Individet og Folkets Frihed gennem Militærvæsenet, (som opretholdes gennem Skatter og gennem frivillig Livegenskab), Undervisning, Kirken, Funktionarisme, hvilket altsammen, gennem sin Magt og tyrannisk Indflydelse, ødelægger Individet.

Krapotkin viser, hvorledes Skatterne i Modsætning til, hvad man plejer at brillere med, er uretfærdige, og ikke en Gang, som man tror, et Middel til at fordele Almenets Omkostninger paa alle. „Hvert Øre som kommer ind i Statskassen, bliver dog tilsidst betalt af Producenten". Men desuden, Skattesystemet er et udmærket Middel til at gøre de rige rigere, Kapitalismen mætter sig paa Bekostning af alle de smaa Skatteydere. Krapotkin har en rig Samling Eksempler, som viser Rigtigheden af hans Paastand. Staten og Kapitalisten er allierede. „Hvis Kapitalismen har bidraget til at skabe den moderne Stat, saa er det ogsaa den moderne Stat, som skaber og mætter Kapitalismen".

Den moderne Stat drives til sine Handlinger af Kapitalismen og maa tage størst Hensyn til denne Magtfaktor. Gennem Monopolisering har Kapitalismen faaet en Magt over Statsinstitutionerne og over Menneskene, som gør, at man kan plyndre næsten lige saa meget som man vil. Og Forfatteren fremfører, at f. Eks. Familjen Rotschild eller de andre store Bankieres Sympathier er større end Kongernes og Dronningernes. Kapitalismen dirigerer. „Aristokrati og Demoærati placerede ved Statsstyret, handler paa samme Vis. Naar de kommer til Magten, er den ene som den anden, samme Fjende af den enkleste Retfærdighed, mod Frembringere af alle Rigdomme — Arbejderen".

Bogen indeholder et ikke mindre interessant Kapitel om „Krigen", skrevet et Aar førend Verdenskrigens Udbrud. Her paapeger Krapotkin, som forøvrigt ogsaa i flere andre Steder, hvor nær man staar „en kolossal europæisk Krig, som kan udbryde hvad Dag som helst". Han fik jo Ret, blev Profet. Han viser Tendenserne, hvorledes det altid er Rivaliteten om Handelsmarkedet og Retten til at udnytte de i industrielt Henseende længst tilbagestaaende Lande; hvorledes moderne Produktion er baseret paa Eksport, og at dette er Aarsagen til de moderne Krige.

Men det er ikke nok. I hvert Land findes en Gruppe Pengefyrster, Bankmænd, som hidser til Krig. Store Grene af Industrien var ogsaa i „Freds"tid interesserede i Militær- og Krigspolitik.

Ophobningen af Magt gennem Staten muliggør disse vanvittige Udskejelser og med fuld Ret gaar derfor Krapotkin Staten ind paa Livet, afklæder den alle dens paaklistrede Begreber om Lighed, Frihed, Retfærdighed, viser Statens egentlige Karakter. Lovgivningen er præget af Opgaven, at berøve Nationens store Masse en Del af sit Arbejdsudbytte, Skatterne Opgave, som ovenfor fremstillet.

Staten giver Mulighed for, at en lille Klike kan monopolisere kommercielle og industrielle Foretagender og derigennem alle Fremskridtets Frugter komme i Hænderne paa disse Monopolejere.

Og saa Militarismen og Krigen ......

Det er Statens Indhold, betragtet med kritiske Øjne, og her opkaster nu Krapotkin Spørgsmaalet om denne samme Stat kan tjene Arbejdernes Frigørelse. Han mener, at det første Spørgsmaal, man bør stille sig er dette: „Staten, som skabtes under Civilisationens Historie for at give de priviligerédes Udbytning af Masserne en lovlig Karakter — kan den blive et Instrument til Masserne Frigørelse?"

Krapotkin mener Nej!

Og han understreger desuden den store Fare, som ligger i, at man tankeløst styrker Statens Magt, gennem Overførelse af Monopol paa Sprit, Tobak, Sukker o. s. v., saa at Staten faar et

endnu fuldstændigere Tvangsgreb over Individerne.

Denne Mening har i Dag større Aktualitet. Nu, hvor de politiske og diplomatiske Ræve forsøger gennem Kejseroffer og List at redde det druknende Statsskib, burde den arbejdende Klasse i Almindelighed være klar over Faren af Statsidéen, Faren af at tro paa det utrolige.

„Den modärna Staten" er ikke tung og uigennemtrængelig, som Samfundslitteratur let bliver det; men tvertimod letlæselig, med et personlig farvet Sprog og en Tone af Hjertelighed og Menneskelighed, som man genfinder i de fleste af Krapotkins Bøger.

Skade kun, at vi endnu ikke har den paa dansk, men vi anbefaler vore Læsere at anskaffe sig den. Med en Smule Øvelse lærer man let at læse svensk og faar saa Adgang til en langt rigere Litteratur paa det sociale Omraade.

Amatør.

Efter Loven er Arbejderen lige saa fri og uafhængig af Loven som nogen anden. Men den uskrevne økonomiske Lov, som er tifold stærkere end nogen Lov, Rigsdagen har vedtaget, gør ham alligevel til Træl.

Gustav Bang,
„Arbejderklassens Liv og dens Kamp".

Udgivet af
Ungsocialistisk Forening, København.

*

Redigeret af en Komité.

*

Redaktionens Adresse:
A. Fritzner, N. Fasanvej 15 [illegible], 5. Sal.

*

Ekspedition:
Wesselsgade 7, St., København N.

*

Ansvarlig overfor Presseloven:
Andreas Fritzner.

Nationaltrykkeriet, København.